

GEEN HONGER, ALLEEN ROEM: EEN LUNCH VAN L'ORÉAL

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 07

De hele ochtend was met werken voorbijgegaan, en wat me het meest verbaasde, waren de stiltes van Giorgio — hij keek heel aandachtig naar deze versie van mij en ontdekte dat hij me eigenlijk helemaal niet kende.

Rita, de inkoopster, kwam op een motor bij het restaurant aan, bijna tegelijk met ons. Ze zette haar helm af en liet haar lange haar los vallen, alsof ze wilde zeggen: ik kom net van de kapper, eens kijken of jullie het mooi vinden.

Giorgio begon te glimlachen en zei: verdomme, ik wist dat ze zich voor jou zou laten opknappen, geluksvogel.

Waar heb je het over, ben je gek geworden, zei ik, in een poging de boel af te koelen, en we gingen naar binnen, waar zij een tafel in de hoek koos — afgezonderd, maar niet rond, bewust rechthoekig — en vroeg of ik naast haar kwam zitten.

Laten we de formaliteiten achterwege laten, zei ze, ik denk dat we ongeveer even oud zijn — prima wat mij betreft, maar ik vraag je niet naar je echte leeftijd zoals die bij de gemeente Catania staat geregistreerd, dat is voor de mensen aan de andere tafel.

Ze barstte in lachen uit en vroeg toen of ik toneelacteur was. In zekere zin wel, zei ik — maar mijn toneel is de straat.

Wat doe je voor de kost? De tovenaar, natuurlijk — wat een vraag! Ha ha ha ha ha ha.

Nou, ik zal je vertellen wat ik echt doe: ik leer mannen hoe ze zich aantrekkelijk en interessant kunnen maken, zodat ze intelligente vrouwen vinden — zoals jij — en hen, als het zo uitkomt, verliefd kunnen laten worden.

Dat begint goed — en hoe zou je dat beroep noemen?

Ik ben een priester zonder soutane, maar met een stem.

Giorgio nam het gesprek over en zei wat hij met zijn hoofdkantoor had afgesproken, en ik hield op met gekheid maken.

Niemand sprak die dag over zaken of verkoop, maar ik begreep één ding: een man is maar zo goed als de moeder die hem heeft gemaakt.

Ferdinando